

E

EMILY D. BEŇOVÁ

Temní anjeři

OSLOBODENÁ

„V láske neplatia žiadne pravidlá.

Snažiť sa svoje city ovládnuť?

Načo to všetko?

Nakoniec rozhodne srdce a nám nezostane nič

iné, než ho poslúchnuť.“

1. Plán „C“

Znova som sedela pri Bruceovi a menila mu obklady. Do večera zoslabol tak veľmi, že sa nevládal už ani pohnúť. Ťažký kašeľ na chvíľu utíchol, no mala som strach, že sa vráti. Keď sa znova ticho rozkašľal, schmatla som vreckovku a pridržala mu ju pri perách. Vyprskol iba zopár krvavých kvapiek a znova sa upokojil. Po chvíli otvoril oči a pozrel sa na mňa.

„Ahoj,“ šepla som tichučko a on sa zamračil.

„Kto si?“ spýtal sa ma unavene a ja som mala dojem, že mi v tej chvíli pukne srdce.

„To som predsa ja, Madyne.“

„Kto?“

Dole tvárou sa mi skotúľala slza a srdce sa mi rozhubnovalo ako o život. „Som Madyne. Nespomínaš si na mňa?“ Myslím, že som v tej chvíli polovicou srdca umrela.

„Som veľmi unavený,“ zamumlal takmer nezrozumiteľne a znova zavrel zakalené oči.

Zaplakala som do dlaní. Tichučko, takmer nečujne. Mala som strach, že ak budeme čakať do zajtra, pre Brucea môže byť už neskoro.

Po chvíli sebou trhol a zastonal ako od bolesti.

„Bruce,“ splašila som sa, no on ma nevnímal.

Schúlil sa do kľbka a opäť začal kašľať, akoby sa dusil. Priložila som mu k perám vreckovku, no on mi odstrčil ruku a rozkašľal sa ešte viac. Z úst mu tmavá krv tentoraz doslova vytekala, no najhoršie na tom bolo, keď vykašľal niečo konzistentné. Zdesene som vyskočila na nohy a bez

dychu si ho prezrela. Keď znova vykašľal kus zo seba, spanikárila som tak veľmi, až som vybehla na chodbu a rozbehla sa do pivnice za Serenou.

Keď ma zazrela, pochopila, že je zle. Vyskočila zo stoličky spred Sethovej cely a obe sme vbegli do Bruceovej izby ako pominuté. Keď som uvidela, že skoro celá posteľ je od krvi a krv sa z neho doslova leje, zalapala som po dychu. Žalúdok sa mi rozochvel, div som sa nepovracala. Musela som ísť von na vzduch, skôr ako by som sa tam celkom zosypala.

Vyšla som z izby a oprela sa o protiľahlú stenu na chodbe. Snažila som sa upokojiť, predýchať ten strašný okamih, no stále sa mi premieľal hlavou. Triasla som sa a plakala, no bola som rozhodnutá.

Už nebudem čakať! Bruce už nemohol čakať!!!

Utrela som si slzy z očí a pohla sa na koniec chodby. Tam som zastala pred poslednými dverami a ešte raz som sa zhlboka nadýchla.

Nemienila som klopať. Vošla som do jeho izby drzo a bez pozvania. Len čo ma zazrel, odtiahol si od krku ambulantnú transfúziu a uprel na mňa zaskočený pohľad.

„Musím s tebou hovoriť“, povedala som rozhodne bez tolerantnosti a on sa vystrel.

Pri pohľade na krv na jeho perách a čierny pohľad som stuhla. Vyrušiť upíra pri krmení je asi také rozumné, ako vyrušiť leva pri love. Dať sa však teraz na útek som tiež neplánovala. To, prečo som sem prišla, bolo veľmi dôležité, a hoci mi vôňa mladej ženy zaimponovala, nemienila som sa tým zamestnávať o nič viac ako faktom, že som upír. Teda... aj on bol upír. Ako to, že sa sýtil z jej žíl? To mu lipový čaj v jej krvi nijako neubližoval?

Dofrasa! Ako to bolo možné?

Jazykom si oblizol krvavé kvapky a intenzívne sa pozrel na omámenú družku. „Vezmi si šatku a choď do obývačky.“

Mladá žena sa naňho iba usmiala a bez slova urobila, čo chcel. Vzala si belasú šatku, prešla pokojne popri mne a vyšla z izby.

„Ovplyvňuješ ju?“ spýtala som sa trochu zarazene.

„Neučili ťa klopať?“ zasyčal. Podišiel k nočnému stolíku, otvoril fľašu vína a napil sa z nej.

„Rozmyslela som si to,“ hlesla som odhodlane, aj keď so strachom, no on nereagoval. „Vyhral si. Vyspím sa s tebou a ty mi ho pomôžeš zachrániť,“ vyšplechla som priamo, bez okolkov a jemu zaskočil mok, ktorý do seba lial.

Zakašľal a šokovane sa na mňa pozrel. „Čože?“

„Urobím, čo odo mňa žiadaš, ak mi pomôžeš zachrániť muža, ktorého milujem.“ Posledné tri slová som vyriekla s dôrazom, aby pochopil, že ak sa s ním aj vyspím, nebude to preto, lebo sa mi páči, ale preto, lebo tým zachránim život niekomu, na koho on nikdy mať nebude.

Znova si odkašľal. Položil fľašu na miesto a podišiel bližšie ku mne. „Pomôžem ti, no keďže si ma raz odmietla, a tým pošliapala moje ego, zvyšujem svoju požiadavku.“

„Čože?!“ Bol to od neho podraz, no teraz som nemala na výber. Bruce umieral a mne neostával čas na otáľanie. „Čo chceš tentoraz?“

„Stráviš so mnou celý víkend. Miesto a čas vyberiem, samozrejme, ja.“

„Celý víkend?“ zalapala som po dychu.

„Ber alebo...“

„Dobre,“ vyprskla som pohotovo, skôr ako by si to stihol rozmyslieť a on sa pobavene uškrnul.

„Ty ho skutočne miluješ.“

„Viac ako svoj vlastný život. No mám jednu podmienku.“

Súhlasil.

„O tom, čo sa medzi nami stane, nikdy nikomu nepovieš. Nikdy!“

Prikývol. „Neboj sa, Bruce sa to nikdy nedozvie, aj keď s jeho darom...“

„V tejto chvíli jeho schopnosti neexistujú, a keď ich znova nadobudne, viem, čo robiť, aby ma nemohol uvidieť.“ Miranda mala ešte vždy ampulku, ktorú nosila moja mama celé roky. Požičala by som si ju.

„Zdá sa, že to máš premyslené,“ kývol uznanlivo hlavou a nadýchol sa. „Fajn. Keď zistíš, kde sa ten vlkolak skrýva, vyrazíme.“

„Schováva sa v dome v Oaklande,“ povedala som bez okolkov. „Je to v San Franciscu. Objavil sa tam dnes ráno. Môžeme ísť okamžite.“

„Prekvapuješ ma,“ uznal.

„A to o mne ešte nič nevieš.“

„Vezmem si zbrane a kľúče od auta,“ nadhodil a spod postele vytiahol veľkú čiernu tašku.

„Nepôjdeme autom. Na to nemáme čas,“ odsekla som a Derek zneistel.

„Nie? A ako tam chceš ísť? Peši?“ doberal si ma.

„Prenesiem nás tam.“

„Počkaj. Ako prenesieš?“

„To, že dokážem vidieť ľudí na opačnej strane sveta, nie je môj jediný dar.“

„Koľko darov máš?“

„Dokopy štyri.“

Šokovane zalapal po dychu. „Čo si ty, dofrasa, zač?“

„A ty?“

Nechápavo pokrútil hlavou.

„Raisy si dala lípový čaj a ty si sa z nej napil. Nie si polovičný upír ako ja, takže by si mal byť teraz teoreticky mŕtvy.“

„Hm. Povedzme, že som trochu výnimočný upír.“

„Výnimočný?“

„Chceš sa zhovárať alebo zachrániť muža, ktorý má pred sebou najviac dva dni života?“ opýtal sa ironicky.

„Ja som zbalená.“

„Ja tiež,“ hlesol a potriasol taškou, ktorú držal v ruke.

„Musím sa ťa však dotknúť. Musíme sa držať, aby som preniesla aj teba. Čím bližšie budeš stáť, tým to bude pre mňa jednoduchšie,“ vysvetlila som v skratke a dosť nervózne. Niežeby som sa jeho blízkosti bála, no jediný, koho som doteraz prenášala, bol Bruce, a preto som sa cítila trochu vyplašene.

„S blízkosťou nebudem mať problém. Vlastne sa ťa celkom rád dotknem. Aj ty by si si mala začať zvykať. Keď sa ťa budem dotýkať nabudúce, budeš nahá,“ nadhodil spokojne a moje líca panicky zahoreli.

„Na to si ešte pár dní počkáš.“

Prehodil si tašku cez plece a pristúpil bližšie. „Ako sa ťa mám dotýkať? Takto?“ spýtal sa, keď mi položil ruky na boky. „Alebo takto?“ pritlačil si ma na hrud' a ja som sa doňho zaprela rukami.

„Nemusíš byť zas až tak blízko,“ sykla som a on sa spokojne uškrnul. „Daj mi chvíľu,“ požiadala som. „Musím si ho predstaviť a nájsť vhodné miesto na premiestnenie. Ak by som sa zjavila tesne vedľa neho, bola by to samovražda.“

„Iste. Ani sa nehnem,“ sľúbil a ja som zavrela oči.

Predstavila som si Leonarda, hoci prvé sekundy bolo veľmi ťažké sústrediť sa, a zazrela som ho, ako leží na posteli v akejsi malej izbe a zvíja sa od bolesti. Mal ľudskú

podobu a popíjal čosi horúce. Teraz večer to bol možno aj čaj.

Skrz jeho oči som zbadala osobu, na ktorú sa pozeral a len čo som zočila Joshuu, zdesila som sa. Videla som jeho meravý výraz, jeho nespokojne poskakujúce prsty po stole a zrazu som sa ocitla na jeho mieste. Teda nebola som tam skutočne. Skôr som sa vyskytla v jeho hlave. Videla som Leonarda cez jeho oči.

Joshua sa zrazu otočil a ja som sledovala chodbu, po ktorej prechádzal. Vyšiel z domu a v tme sa predom vynoril malý domček. Na dvore stálo staré a poškriabané auto. Miesto som si prezrela však pozorne. Potom sa moja vidina vytratila a ja som uprela zrak na zaujatého Dereka.

„Takže? Našla si bezpečné miesto?“

„Dvor oproti.“

Prikývol a pritisol ma k sebe ešte tuhšie. „Vieš o tom, že nádherne voniaš?“

„Asi parfum, ktorý som dostala od Sereny.“

„Ja som nehovoril o tej vôni,“ pokrútil hlavou.

„Chceš mi pomôcť alebo nie?“

„Hor sa na lov,“ dokončil spokojne a ja som zavrela oči.

Predstavila som si dvor s nízkym plotom a vo chvíli, keď som pocítila silný tlak na hrudi, som vedela, že sa premiestňujeme. Celý čas som myslela na zelený trávnik za plotom, na staré oškreté auto, na verandu domčeka, a keď tlak zmizol, otvorila som oči. Stáli sme na dvore, kam som nás aj chcela preniesť, no Joshua bol ešte vždy pred domom oproti a ja som nechcela riskovať, že nás zazrie. Stiahla som Dereka za starý hnedý pick-up a nenápadne vykukla na Joshuu.

„To je ten vlkolak? Na dvore sa mi zdal o dosť statnejší,“ riekol Derek šeptom.

„Nie, to je jeho praprasynovec.“

„Pripravím si zbrane a môžeme vyraziť.“

„Čo chceš robiť?“ zdesila som sa, keď si čupol za auto a otvoril tašku.

Vybral z nej dve zbrane a položil ich na zem.

„Postrieľať ich,“ hlesol spokojne.

„Všetkých?“

„Nie, nechám aspoň jedného, aby sa mohol stať alfa samcom ich svorky a potom nás nemilosrdne všetkých pozabíjal,“ vyriekol ironicky.

„Myslela som si, že si vezmeme iba krv a zmizneme.“

„Veď to aj urobíme.“

„Nie, ty ich chceš pozabíjať. Leonarda môžeš, no ostatní sú nevinní. Plnia iba jeho rozkazy.“

„Madyne, som lovec. Nikdy nerobím polovičatú robotu. Keď odtiaľto odídeme, nikto z nich nezostane nažive.“

„Čože si?“

„Lovec.“

„Lovec čoho?“

„Hm. To závisí od okolností. Raz sú to upíri, niekedy ľudia a inokedy zase vlkolaci. Podľa potreby.“

„Takže preto ťa Bruce ani Serena nechcú? Pretože sa vydávaš za ľavú ruku Boha.“

„Skôr pravú ruku satana. Posielam mu do pekla príšery.“

„Hh. Príšery? Kam sa zaraďuješ potom ty?“

Pozrel sa na mňa a pokýval hlavou. „Čo myslíš?“

„V tejto chvíli naozaj neviem.“

„Bruce mal pravdu, keď ťa predtým mnou varoval. Nie som dobrý človek, Madyne.“

„Ako vieš, že ma pred tebou varoval?“

„Poznám ho. Môj brat jednoducho neznesie, že som ten dokonalejší.“

„Podľa mňa si iba nafúkanec, ktorý si o sebe priveľa namýšľa.“

„Aj to, no ten nafúkanec ťa bude mať na celý víkend. To by sa len tak niekomu nepodarilo.“

„A kedyže chceš mať ten vynútený víkend?“

Vstal s dvoma zbraňami v rukách a ľahkovážne mykol plecami. „Nad tým som sa ešte nezamýšľal. Ak tu dnes umriem, minie ťa to, no ak prežijem,“ usmial sa na mňa a pohryzkal si spodnú peru, „zažiješ, čo si ešte nezažila.“

„Tomu verím. Sex z vynútenia musí byť nezabudnuteľný.“

„Nechcem mať s tebou sex. Ak to povieš takto, vyzniem ako pasák, ktorý ťa len prehne a odkopne.“

„Hh. A nejde ti presne o to?“

„Ide, no chcem, aby sme sa milovali. Vieš... objatia, pohľadenia, vzdychy...“

„Á. Fajn, pochopila som. Chceš, aby som sa na teba počas toho usmievala.“

„Hm, ani nie. Celkom mi postačí, ak budeš taká prítulná, ako bývaš k môjmu bratovi.“

Tak na to sa budem musieť poriadne spíť, pretože ty nie si Bruce.

„Vezmi si toto!“ povedal a strčil mi do ruky revolver.

„Zbláznil si sa? Pri kúsku šťastia zastrelím niekoho nevinného alebo seba. Nevieť strieľať.“

„Tak pozorne sleduj. Rýchlokurz.“ Vzal mi zbraň z ruky a vysvetlil mi to tak rýchlo, že som si zapamätala iba to, čo treba stláčať, aby zbraň vystrelila.

„Derek, neblázni. Bojím sa zbraní. Okrem toho urobia hluk a ja nechcem na seba pútať pozornosť.“

Zagúľal očami a vzdychol. „Mal som si dať s tebou celý týždeň, aby som ťa konečne niečomu priučil. Čo myslíš, čo je toto na hlavni tvojej zbrane?“ spýtal sa ma trezlivlo a uistil sa, že sme ešte vždy v bezpečí.

„Ako to mám vedieť? Vyzerá to ako trúbka.“

„Ty si trúbka! To je tlmič.“

„Prestaň byť ku mne hrubý, lebo si jej nehlučnosť hneď aj vyskúšam.“

„Mysli potom na to, že sa raz preberiem,“ podotkol výhražne a ja som sa stiahla. „Ak to bude nutné, budeš strieľať aj ty. V komore máš dvanásť strieborných guľiek. Snaž sa ich trafiť do hrude.“

„Iba dvanásť? Nebude to málo?“

Zhrozil sa. „Kde si myslíš, že si? Na bojisku vo Vietname? Sú to strieborné guľky, tak sa ich usiluj šetriť a mieriť presne.“

„Mieriť presne,“ zopakovala som, lapajúc po dychu. Ruky sa mi chveli ako osike a srdce vyskakovalo z hrude.

„Bože, ženská,“ zhrozil sa nado mnou. „Vieš čo? Snaž sa nezastreliť hlavne mňa a bude to dobré.“

„Fajn!“ Ani som nežila. Mala som dojem, že idem na popravu, nie však na tú ich.

„Dýchaj. Nieže odpadneš ešte skôr, ako sa k nim vôbec dostaneme.“

„Zvládnem to!“

„Si si istá?“

„Vôbec,“ hlesla som a on pokrútil hlavou.

„Ak to Bruce prežije, rozbijem mu hubu.“

„Za čo?“

„Za to, že jediné, čo vieš, je ponúkať upírovi čaj.“

„Len som to úbohé dievča chcela uchrániť od povinností, ktorými si ho zasypal.“

„Chce byť upírom. Mój jed niečo stojí.“

„Naozaj ju chceš premeniť?“ snažila som sa myslieť na celkom iné veci, než na tie, ktoré ma čakali.

„Nie. Vlastne nechcem,“ priznal napokon. „Lenže ona mi to verí.“

„Si bezcitný.“

„A prít'azlivý.“

„Namiesto chvastania sa sme mohli byť už dávno späť,“ zavrčala som a on znova vykukol spoza auta.

„Máš pravdu. Hovoriť o mojich pozitívach je dosť nevkusné. Ideme,“ rozhodol a pohol sa preč.

Zostala som stáť ako obarená a lapat' po dychu. Ideme? Prečo ma na to nepripravil trochu jemnejšie?

„Tak čo?“ oslovil ma a mnou od zdesenia tak trhlo, že nechýbalo veľa a dostala by som infarkt.

„Bože. Chceš ma zabiť?“

„Začni sa konečne hýbať!“ zasyčal. Schmatol ma za ľavé predlaktie a vytiahol z bezpečia za autom.

„Nevidím Joshuu,“ šepľala som, keď sme čupiac prechádzali popri aute.

„Koho?“

„Toho, ktorý stál pred domom.“

„Vošiel dnu.“ Preliezol plot a celkom tichučko zoskočil na zem. „Tak pohni.“

„Neviem liezť.“

„Kriste, tak sa sem prenes,“ sykol zúfalo.

Preniesla som sa teda k nemu a on zhrozene pokrútil hlavou.

„Si ty vôbec upír?“

„A ty?“

„V tejto chvíli určite. Mám chuť zahryznúť sa ti do krku.“

„Urob to a nebudeš mať svoj sexuálny víkend.“

„Takú radosť ti neurobím, papuľka,“ zaškeril sa na mňa a prebehol cez cestu. Schoval sa za plot a pozrel sa na mňa. „Čo tam ešte robíš?“ zavrčal šeptom.

„Bože, ak toto prežijem, daj mi silu zabiť ho,“ zahundrala som si sama pre seba a poobzerala sa. Až keď som sa uistila, že ulica je prázdna, prebehla som k nemu. On zas preskočil plot a potichu sa prikradol k domu.

Tento plot bol omnoho nižší a ja som sa rozhodla, že ho preskočím. Chytila som sa ho, odrazila sa od zeme, no plot bol trochu vykolísaný, a keď som sa ho pustila, ticho sa zakýval.

Derek sa pľasol po čele a v dome čosi zabuchotalo. Schmatol ma za ruku a pritisol chrbtom k stene domu. Cez okno nad nami prenikla žiara baterky, ktorá osvetlila plot na mieste, kde sa kolísal a ja som zatajila dych.

„Vidíš tam niečo?“ spýtal sa mne známy hlas. Patril Leonardovi.

„Nie. Najskôr nejaké zviera,“ odvetil Joshua. Ešte chvíľu posvietil na okolie a potom zhasol baterku. Začula som vzdiaľujúce sa kroky a v žilách mi vyschlo. „Nevieš, kedy sa vráti Sam a Bill? Už by tu s jedlom mali byť,“ povedal Joshua zo zadnej časti domu. Obaja sme si vydýchli.

„Môžeš byť nabudúce, preboha, opatrnejšia?“ spýtal sa ma šeptom Derek. Pozrel sa na mňa, a keď zazrel, kde má ruku, zachichotal sa. „Pekné. Akurát do ruky.“

Pozrela som sa dole, a keď som na svojich prsiach zahliadla jeho mocnú ruku, zmrzla som. Odstrčila som mu ju a pohla sa k zadnej časti domu. Začula som, ako ma začal potichu nasledovať, a keď sme boli celkom vzadu, prebehol ma a zhodnotil situáciu.

Na zadnej neveľkej terase postával akýsi mladík a fajčil. Priznám sa, že hoci som dobre videla aj v noci, všimla som

si ho iba vďaka jeho žiarivej cigarete. Derek mi rukou naznačil, aby som bola ticho a prikázal mi, aby som zostala na mieste.

On sa odsunul bližšie k mladíkovi a ja som začula už iba to, ako muž celkom ticho zhíkol a potom zaznel tlmený výstrel. Otočila som hlavu k Derekovi, no on už stál pri mladíkovi a podopieral ho, aby pri spadnutí na zem neurobil rámus. Položil ho potichu na zem a potom mi ukázal, aby som šla za ním.

Ukradomky som vyšla zo skrýše a on nečujne otvoril zadné dvere na dome. Ukradomky s ňou mačka som vyšla na terasu a so strachom, no odhodlane som vstúpila dnu. Derek vošiel hneď za mnou a potichu privrel dvere. Nezatvoril ich však úplne, akoby nechával únikovú cestu pripravenú na nečakaný útek. Vlastne som tomu bola rada, pretože u mňa bolo najpravdepodobnejšie, že sa poberiem preč prvá, aj keď práve dnes som bola odhodlaná prekonať samu seba.

Lenže nesmela som byť zbabelá. Bruceovi by nepomohlo, keby som tu teraz umrela, takže som musela byť dosť silná na to, aby som sa z tohto dostala bez problémov. Okrem toho som tu bola s Derekom. Mali sme dohodu, určite ma nenechá umrieť.

Celý dom bol tmavý. Nesvietilo v ňom ani jedno jediné svetlo. Iba v kuchyni horela uprostred stola hrubá svieca a osvetľovala dve osoby. Jedna, robustnejšia, sedela za stolom a tá chudšia stála oproti nej.

„Ivan, fajčíš tri naraz, či čo?“ skríkol Leonard a ja som začula, ako sa mi rozbúšilo srdce.

Derek vytiahol spoza pása čosi strieborné a ja som zovrela revolver ešte rozhodnejšie.

„Pôjdem sa naňho pozrieť,“ podujal sa Joshua a zazneli kroky. Smerovali k nám a ja som zatajila dych. Kroky zrazu zastali a Derek spozornel.

„Cítiš to?“ spýtal sa Joshua, keď bol takmer vo dverách.

„Čo máš na mysli?“

„Myrhu.“

Derek sa v tej chvíli vystrel, skočil pred dvere a zabodol striebornú vec Joshuovi do brucha. Odsotil ho na zem a Leonard vyskočil na nohy.

„Ty?!“ zreval Leonard zúrivo.

„Máš niečo, čo potrebujem,“ zasyčal Derek a vytiahol naňho revolver.

„Nič odo mňa nedostaneš.“

„Tým by som si nebol taký istý.“

Začula som, ako Dereková zbraň ticho vystrelila, no najskôr ho netrafil, pretože Leonard vykročil na chodbu a vo chvíli, keď ma zazrel, zaznel druhý výstrel. Vlkolak sa guľke znova uhol a vyrútil sa ku mne.

V tej chvíli som celkom stuhla. Už som videla, ako ma trhá na kusy, keď Derek opäť vystrelil a Leonardom trhlo. Uštedril mu ranu do ramena a moje ruky sa divoko rozochveli.

Leonarda odrazilo do steny, kde spadol na zem a začal sa v bolestiach zvíjať, rovnako ako sa skrúcal už aj Joshua.

Derek poďišiel ku mne a ustarostene si ma prezrel. „Si v poriadku?“

Prikývla som.

„Tak prečo si, dofrasa, nestrieľala?“ okríkol ma.

Iba som mykla plecami a bez dychu sa pozrela späť na Leonarda. Z ramena sa mu začalo dymiť, akoby ho striebro pálilo, a ja som sa bez dychu zahľadela na Dereka. „Čo sa

to s nimi deje?“ Aj z Joshuovho brucha sa dymilo. Čosi také sa nedalo prehliadnuť.

„Strieborné guľky sú napustené svätenou vodou.“ Derek znova odistil zbraň, namieril na Leonarda a ten sa začal pohotovo meniť. „Prepáč, kamarát, no nemám na výber.“ Opäť vystrelil a ja som uvidela už iba to, ako guľka prerazila Leonardovu hlavu a on zostal nehybne ležať.

Potom sa otočil k Joshuovi a mne sa rozbúšilo srdce. Toho chlapca som poznala a teraz, keď som videla strach na jeho tvári, sa vo mne pohlo svedomie. Chcela som Dereka zastaviť, dokonca som šepala aj nie, no on ma odstrčil nabok a popravil ho rovnako nemilosrdne ako Leonarda.

Potom vytiahol z vrečka benzínový zapaľovač, zohol sa k nevládnemu telu, vzal mu zlatý prsteň, a keď sa chlapca dotkol ohňom, zblkol, akoby bol poliaty horľavinou. Cúvla som, aby na mňa nedosiahli plamene a hneď nato sa Derek otočil k Leonardovmu ľudskému telu a zhasol zapaľovač.

„Aj mňa okradneš?“ zhrozila som sa.

Z vrečka vytiahol malú sklenenú ampulku, otvoril ju a z druhého vrečka vybral vyskakovací nožík. Podrezal Leonardovi žily na ruke a nazberal do ampulky krv.

To, že bol na túto príležitosť doslova pripravený, mi neušlo. Taška pod posteľou, čierne oblečenie, ktoré mal na sebe, sklenená ampulka vo vrečku... „Vedel si, že za tebou prídem. Čakal si na mňa.“ Teraz som si tým bola istá.

Zavrel ampulku plnú tmavej krvi, aj jemu stiahol zlatý prsteň a zapálil zapaľovač. „Vedel som, že urobíš všetko pre to, aby si ho zachránila. Len som netušil kedy.“

„Si vypočítavý pokrytec!“ sykla som zlostne a on podpálil aj Leonarda a uskočil ku mne do bezpečia.

„Ten vypočítavý pokrytec dodržal slovo,“ sykol a hodil na mňa prísny pohľad.

„Tiež ho dodžím,“ podotkla som rozhodne.

Zhasol zapalovač a chytil ma za ruku. Len čo sme vybehli na terasu, Derek padol na zem, skotúľal sa na trávnik a ja som ucítila, ako ma ktosi zdrapil. Už by som bola vykričla, no ten, kto ma držal, mi rukou zakryl ústa, vytrhol mi zbraň a priložil mi ju k hlave. V tom okamihu som zostala celkom bezradná. Do nosa mi vrazila ostrá vôňa dreva, machu a chlпов a moje srdce sa dalo do pohybu.

Vlkolak!

K Derekovi zoskočil útlý človečik a po tyčke, ktorú mal v ruke, prebehol modrý lúč. Dotkol sa ním Dereka a ten zastonal a začal sa zdesene skrúcať.

Až teraz, po prekonaní prvotného šoku, som si uvedomila, že osoba, ktorá jeho telom prehnala niekoľko tisíc voltov, bola žena s čiernymi vlasmi zopnutými do vrkoča a hranatými črtami tváre.

„Ten cudzí zabil Leonarda,“ riekol ďalší, tretí muž, ktorého som v tom zmatku ani nezaregistrovala, a mladá žena, možno tiež vlkolačka, stuhla.

„Zabil alfu?“ spýtal sa vlkolak, ktorý ma držal pod krkom a tisol mi revolver k hlave ešte bolestivejšie.

„Aj následníka,“ podotkol vlkolak, ktorého som najprv ani nezbadala.

„Pusti ju!“ prikázala černoška hrubým hlasom a muž poslúchol. Pustil ma a ja som zalapala po dychu.

Teraz som nerozumela už skutočne ničomu. Oni nás hádam púšťali? Zabili sme predsa ich vodcu. Ich alfa samca. To, že nás nezadržovali, nedávalo zmysel.

„Zabili aj Iana,“ podotkol muž, ktorý ma predtým držal, a ja som pomaly, ale isto podišla k Derekovi.

Ten sa po zasiahnutí prúdom zdvíhal zo zeme a snažil sa predýchať poriadny šok.

„Vráťte im zbrane!“ prikázala žena.

„Telma, ale veď...“ bránil sa muž, ktorý ma držal ešte pred chvíľou pod krkom.

„Hneď!“ zasyčala žena v strednom veku a obaja muži podišli k nám.

Podali nám zbrane a Derek sa na mňa ustarostene pozrel. „Si v poriadku?“ opýtal sa ma.

Prikývla som a prehltna. Srdce som mala ešte vždy zaseknuté kdesi medzi rebrami, no žila som, a hoci som túto čudnú situáciu ani trochu nechápala, bola som rada, že ma už nik neohrozuje Derekovou zbraňou.

„Dúfala som, že ťa jedného dňa stretnem, Madyne Williamsová,“ riekla Telma a usmiala sa na mňa.

Zmätene som sa pozrela na ženu. „Poznáme sa?“ Nebola mi známa. Vlastne som ju videla prvý raz v živote. Bola to pekná černoška. Na jej tvár by som určite nezabudla.

„Nie, no poznala si môjho syna.“

„Vášho syna?“

„Volal sa Hank,“ povedala a ja som celkom stuhla.

V hrudi mi v tej chvíli doslova zahrnelo. Cívela som na ňu ako nesvojprávna a lapala som po dychu. „Necháte nás žiť preto, lebo sme zabili toho, ktorý vzal život vášmu synovi?“ snažila som sa pochopiť túto zvláštnu situáciu.

„Aj, no hlavne preto, lebo táto svorka má odteraz nového vodcu. Kým on nepovie ako ďalej, nesmieme robiť nič.“

„Kto ním je? Vy?“

„Nie, ja nie. Stal sa ním...“

„Madyne, mali by sme sa vrátiť,“ prerušil náš rozhovor nespokojný Derek. „Bruce je na tom dosť zle. Nemáme čas na rozhovory.“

Zrazu mu na ňom záležalo? „Iste. Máš pravdu, mám už iba jednu otázku.“ Nemali sme čas a ja som to veľmi dobre vedela, no toto som si nemohla odpustiť. „Kde je Hank pochovaný? Viete to?“

Prikývla. „Na cintoríne v Port Angeles. Prial si byť blízko svojej rodiny. Myslel tým zjavne teba.“

„Musíme bežať, tak... ďakujeme za život.“

„Vlastne sme nemali na výber,“ riekol druhý muž, ten, ktorý ma predtým škrtil, a Derek ma schmatol za ruku.

„Je čas,“ povedal netrpezlivo a potiahol ma, že som nemala na výber.

Takže bolo po všetkom? Očividne áno. Dostali sme krv, aj keď pomerne ľahko, a teraz bol najvyšší čas vrátiť sa a urobiť posledné nevyhnutné kroky. Schovali sme sa medzi stromami hneď za domom, kde ma Derek znova objal a ja som zavrela oči. Predstavila som si jeho izbu, sivý koberec pod nohami, zelené tapety na stenách a vo chvíli ma zovrel neprijemný tlak.

Keď utíchol, otvorila som oči a pozrela sa po izbe. Boli sme tam iba my dvaja, presne tak ako pred odchodom a ja som sa naňho nedočkavo pozrela. „Daj mi tú krv,“ požiadala som naliehavo a on zdvihol tmavé obočie. „Prosím.“

„Urobil som pre teba dosť, takže chcem mať istotu, že ma nepodrazíš.“

„Máš predsa moje slovo,“ pripomenula som.

Vytiahol z vrečka ampulku a vo chvíli, keď som sa za ňou načiahla, schoval ju v dlani. „Pobozkaj ma, Madyne,“ požiadala a ja som stuhla.

„Teraz?“ Nechcela som. Aspoň nie teraz a nie tu.

„Počkám aj do zajtra, len neviem, či počká aj on,“ nadhodil prefíkane.

„Fajn.“ Postavila som sa na špičky, dala mu pusu a hned' som aj vystrela ruku k ampulke, no on ju znova skryl a zamračil sa.

„Čo to malo byť?“

„To, čo si chcel.“

„Nie, žiadal som bozk. To, čo si mi dala, bola pusa na dobrú noc.“

„Dočerta, Derek! Bruce tú krv nutne potrebuje.“

„Vedela si, do čoho ideš. Buď spraviš, čo chcem, alebo ti krv nedám.“

Mala som chuť vraziť mu päst'ou medzi oči. „Dobre,“ odštekla som zlostne. Znova som sa zdvihla na špičky, no on sa odtiahol a pokrútil hlavou.

„Ak sa mi ten bozk nebude páčiť, pošlem ťa preč, takže buď to urobíš poriadne, alebo ti zažehlám dobrú noc.“

Tlačil ma čas a vedela som, že to myslí smrteľne vážne. Oboma rukami som sa oprela o jeho svalnatú hrud' a pomaly a nervózne som sa natiahla k jeho perám. Keď sklonil hlavu a dotkol sa ma perami, stuhla som.

Bolo to zvláštne. Cítila som, ako mi strach zviera žalúdok, ako ma svedomie pomaly, ale isto ničí, no pocit'ovala som aj dráždivé chvenie a túžbu. Vedela som, že ho musím pobozkať tak, aby sa mu to páčilo, takže som do toho musela dať skutočne všetko. Predstavila som si, že bozkávam Brucea, takže som pomaly a precítene pohla perami.

Derek sa jemne prisal, zaboril mocné prsty do mojich vlasov a začal mi bozky opätovať. Jeho pery boli sladké, hrejivé a príjemne jemné a prebúdžali vo mne niečo štekľivé. Ruky mi v okamihu skrehli, no do tváre aj krku

stúpala páľava. Bozkával ma tak precítene a zároveň tak dráždivo, až som stratila hlavu.

Zrazu som nedokázala myslieť na Brucea. Plne som si uvedomovala, že bozkávam Dereka a nebránila som sa. Nebolo mi to odporné, netrápilo ma už svedomie. Páčilo sa mi to. Páčilo sa mi to tak veľmi, že som nechcela, aby prestával. Bolo to niečo nové, čosi, čo ma privádzalo do šialenstva. On ma privádzal do šialenstva.

Netuším, či budem mať dost' síl milovať sa s ním, no bozkávať ho bolo také jednoduché ako dýchať. Šlo to celkom samo, akoby mimo mňa. Jeho pery sa kĺzali po mojich, akoby sme sa nebozkávali prvý raz. Akoby ma poznal a vedel, že presne takto to mám rada.

Tiež som sa osmelila a zaborila ruky do jeho vlasov. Zdvihla som sa na špičky, aby som bola ešte bližšie pri ňom, keďže bol o dost' vyšší než ja, a vtom mi otvoril pery jazykom. Pritlačil si ma k sebe ešte tuhšie a ja som ucítila, ako mi telom preletel štekľivý záchvev.

Bolo to, akoby do žeravej pahreby priložil ďalšie poleno, ktoré ešte viac rozdúchalo plápolajúci plameň. Myslím, že som sa počula aj zastonať, no nebola som si tým istá. Teraz som dokázala vnímať iba to, že ma chytil za vlasy, a to jemné zovretie ma rozdráždilo ešte viac. Vzrušoval ma každučký jeho dotyk, pohyb pier a sladká chuť jeho bozkov.

Netuším, či sa to páčilo aj jemu, no ja som bola unesená. Strácala som sa vo vlastnej túžbe, v pocitoch a myšlienkach, ktoré sa mi hemžili vnútri. Viem, že pripúšťať si takéto pocity bolo maximálne nesprávne, ba až pohoršujúce, pretože som milovala jeho brata, no nemohla som si pomôcť. Páčilo sa mi, ako ma bozkával, ako sa ma dotýkal...

Vzrušovala ma surová dravosť, akou sa dožadoval mojih pier, no pritom aj neha, ktorou si ma k sebe tisol. Jeho telo bolo teplé, rovnako ako bozky. Nebol ľadový ako Bradford ani vlažný ako Bruce. Bol hrejivý ako ja, čo ma poriadne miatlo, no čo ma zarážalo najviac – voňal po jazmíne!

2. Syndróm zášti

Derek sa odo mňa odtiahol a ja som zalapala po dychu. V žalúdku mi ešte vždy lietali motýle a telo zmárala horúčava, no aj napriek slastnému pocitu z opojenia som otvorila oči a pozrela sa do tých jeho.

Boli belavé, presne ako na pravé poludnie, od smädu teda neprestal. Do výšky mojej tváre zodvihol ampulku a jemne ňou zamával. Pochopila som, čo bude nasledovať, no aj napriek tomu som počkala, kým to povie sám.

Oblizol si jemné pery a hlesol: „Bež.“ Púšťal ma, čo znamenalo, že sa mu bozk páčil. A nie iba jemu. To, čo sa stalo, muselo zostať v tejto izbe, a hoci ma zhrýzalo svedomie a zdravý rozum, ktorý sa konečne vrátil z krátkej prechádzky, nemohla som sa prinútiť do myšlienok, že mi bol bozk proti srsti. Práve naopak, páčilo sa mi, ako ma bozkával. Bolo to niečo jedinečné a celkom ma to zmiatlo. Bolo nevyhnutné, aby som na bozk zabudla, no čo ak som nechcela?

Teraz ma však čakali dôležitejšie veci. Omnoho dôležitejšie, ako bola táto ukradnutá chvíľka. Schmatla som ampulku a zvrtila sa na päte. Derek ma však zrazu schytil, akoby som na niečo zabudla a mne napadlo iba to, že si to rozmyslel. Bez dychu som sa otočila k nemu a len čo som sa naňho pozrela, prehltol.

Dala som do toho predsa všetko. Áno, úplne všetko. Žeby to nestačilo? Rozmyslel si to?

„Budúci víkend,“ povedal zastreným hlasom, akoby odpovedal na nejakú moju myšlienku a ja som naňho nechápavo hľadela.

„Čože?“ Zrazu som netušila, o čom hovoril, veď som sa ho predsa na nič nepýtala.

Vystrel sa. „Tvoja časť dohody,“ pripomenul, no ja som ešte stále nerozumela. „Začneš ju plniť už tento piatok.“

Zhlboka som sa nadýchla a pozrela do jeho nemilosrdnej tváre. „Už tento piatok?“ takmer ma nebolo počuť. Zbláznil sa? Bolo to narýchlo. Ešte som na to nebola pripravená. A dalo sa na to vôbec pripraviť. Trochu som však dúfala, že mi dá viac času, aspoň na psychickú prípravu.

Žiadal ma, aby som s ním zradila muža, ktorého milujem a na to som sa potrebovala poriadne pripraviť – myslím opitť, alebo nadrogovať, urobiť čokoľvek, čo mi zatemní myseľ a zo mňa sa na pár dní stane nesvojprávna osoba.

„Chceš z toho vycúvať?“ opýtal sa podozrievavo.

„Nie, ja... áno,“ vzdala som sa napokon zúfalo. Zvesila som plecia a uprela zrak do jeho tvrdých očí. „Rada by som sa tomu vyhla, pretože tým podvediem tvojho brata, no dala som ti slovo, ktoré aj dodržím,“ riekla som odhodlane. Bola som rozhodnutá splniť jeho požiadavku, aj keď už teraz sa mi pri tej predstave chveli všetky svaly a rozum kričal na protest. Dala som mu slovo a mala som strach, že ak ho vezmem späť, ublíži Bruceovi, ktorý bol teraz veľmi zraniteľný. „Môžem už ísť?“ opýtala som sa nedočkavo a on prikývol. Prešla som teda k dverám, no vo chvíli, keď som sa natiahla za kľučkou, sa dvere otvorili a ja som stuhla.

Dnu vošla zdesená Serena, a keď ma zazrela, ešte viac sa zhrozila a zamrkala veľkými očami. S otázkou v pohľade sa pozrela na Dereka a potom späť na mňa. „Čo tu,

dofrasa, robíš?“ spýtala sa ma zmätene, no na jej tvári som uvidela aj zlosť a pohoršenie.

„Nie to, čo si teraz myslíš,“ obhájala som sa a zamávala jej ampulkou pred očami. „Mám liek,“ podotkla som a prehltnula sucho v hrdle, ktoré mi jej podozrievavý pohľad spôsobil.

Znova sa nedôverčivo zahľadela na Dereka a potom priateľskejšie späť na mňa. „Tak pod’.“

Vybehla som z izby a Serena sa vyrútila rovno za mnou.

„Riskovala si bez nás?“ spýtala sa ma pohoršene.

„Vlastne sme riskovali obaja. Derek mi veľmi pomohol,“ podotkla som.

„A čo za to chcel?“

„Nič!“

Zastavila ma rukou na pleci a zamračila sa. Neverila mi. „Čo od teba žiadal, Madyne? No pravdu. Peniaze?“ hádala.

Kiežby. „Vôbec nič odo mňa nechcel,“ musela som klamať, tak som sa snažila, aby zneli moje slová presvedčivo. „Poprosila som ho o pomoc, a keď zbadal, že som zúfalá a plačem, zmäkol,“ dokončila som lož a zvrtna sa na päte, aby nemohla z mojej tváre rozpoznať, že ju vodím za nos. Rozhodne som vbehla do našej izby a Serena vošla hneď za mnou. Keď som zazrela Brucea ležať na posteli, od zhrozenia mi podskočilo srdce. Nezľakla som sa však krvavej postele, lebo bola už prezlečená. Zdesila som sa, pretože môj upír vyzeral priam hrôzostrašne. Ako starec, ktorý melie z posledného.

Tmavé kruhy pod očami ešte viac zvýrazňovali jeho už aj tak bledú tvár a po celom tele mu bolo vidieť tmavomodré žily. Tuším, že bol aj omnoho chudší. Celkom ako živá mŕtvola.

Neváhala som už ani sekundu a opatrne ním potriasla. Priala som si ho prebudiť, čo sa mi aj podarilo. Otvoril čierne oči a zaujato sa na mňa pozrel. Stiahla som mu z čela studený obklad a otvorila ampulku.

„Mám krv. Musíš sa napiť.“

Zahundral niečo nezrozumiteľné a znova zavrel unavené oči.

„Nie, nie, nie! Nezaspávaj! Počuješ ma? Bruce, prosím! Otvor oči! Musíš to vypiť!“ Snažila som sa však bezvýsledne.

„Počkaj, pomôžem ti s tým,“ odhodlala sa Serena a priskočila ku mne. Zdvihla mu hlavu a ja som mu k perám priložila sklenenú ampulku.

„Napi sa.“

On však nereagoval.

„Bruce, musíš sa napiť,“ prihovárala som sa mu čoraz nástojčivejšie.

„Daj mu facku!“

„Nechcem ho mlátiť,“ zhrozila som sa nad Sereniným návrhom.

„Tak uхни,“ sykla, a keď som sa odťahla, dala mu také zaucho, až to zaštipalo aj mňa. Bruce otvoril oči a ona ním potriasla. „Napi sa! Rozumieš?“ prikázala a ja som mu v tej chvíli začala do pusu liat' krv. „Prehltni!“ riekla prísne.

„Tak pi, Bruce!“ požiadala som a on konečne poslúchol. Potom sa napil ešte raz a znova, až kým nebola ampulka celkom prázdna. Nakoniec zalapal po dychu. „A čo teraz?“ spýtala som sa sústredene.

„Teraz budeme čakať.“ Opatrne mu položila hlavu na vankúš a usadila sa na roh postele.

Zavrela som prázdnu ampulku a položila ju na nočný stolík. Potom som sa pozrela na Brucea a pohľadila ho po

rozpálenom čele. Vyzeral desivo, no ja som aj napriek tomu dúfala, že sme prišli včas a on sa uzdraví.

„Vedela si o tom, že ak sa preberie, už nebude ako predtým?“ Serenin hlas znel ticho, no aj napriek tomu bolo z neho cítiť strach a nepokoj.

Prikývla som. „Povedal mi o tom Bruce.“

„Krv vlkolakov môže dostať upíra do šialenstva,“ hovorila pokojne, no jej sklovitý pohľad uprený na Brucea bol plný obáv.

„Dostane sa z toho. Viem, že to zvládne tak, ako to zvládol, keď som ho priviedla z Madridu.“ Celý rok bol bez krvi a zo šialenstva, v ktorom sa nachádzal, sa dostal. Verila som, že to dokáže znova.

„Toto je iné, Madyne,“ pokývala hlavou Serena. „Krv vlkolakov je jed, ktorý síce dokáže vyliečiť ich uhryznutie, no zničí v jeho mozgu všetku ľudskosť a cit. Môže sa začať správať nepriateľsky a možno aj agresívne.“

„Môže sa tak správať, no nemusí, však?“ chcela som počuť jasnú odpoveď.

„Začne sa!“ riekla jednoznačne a ja som stuhla.

„Snažíš sa mi niečo naznačiť?“

Zvážnela a konečne sa na mňa pozrela. „Áno. Usilujem sa ti povedať, že ak bude treba, ty a Miranda budete musieť odíť, aby vám nemohol ublížiť.“

Jej slová mi vyrazili dych tak veľmi, akoby mi povedala, že ho musím okamžite opustiť. Pozrela som sa na jeho starú tvár a nadýchla sa. „To nebude nutné. Poznám Brucea. Ani jednej z nás by nikdy neublížil.“ Tým som si bola viac ako istá.

„Dúfam, že máš pravdu,“ vzdychla Serena a vstala z okraja postele, kde kľáčala. „Pôjdem sa pozrieť na Setha a asi si aj ľahnem. Som z toho všetkého totálne zničená. Aj ty si odpočiň. Výsledok uvidíme aj tak najskôr až ráno,“

unavene povzdychla. „Nech by sa stalo čokoľvek, zavolaj ma.“ Pohľadila ma po ramene a potichu sa vytratila.

Mala pravdu. Tiež som bola poriadne unavená, a hoci som plánovala zostať hore celú noc a pozerat' sa na Brucea, zaspala som hneď, ako som si ľahla vedľa neho.

Postávala som v neznámej, časom zabudnutej izbe a na sebe som mala ťažké brokátové šaty smaragdovej farby. Korzet ma nepríjemne tlačil a bránil môjmu splašenému dychu.

Splašenému?

Prečo som bola celá napätá?

Vo dverách prepychovej izby sa objavil Derek v elegantných nobaviciach na traky a rozopnutej košeli s volánikmi okolo krku. Premerala som si jeho mocné telo a tmavé chĺpky strácajúce sa za pásom nobavic vyvolali vo mne túžbu. Bolo vidieť, že na sebe pracoval, a hoci som sa za svoje myšlienky hanbila, jeho telo ma privádzalo do varu. Bol jednoducho nádherný.

Opäťoval mi vlasťný úsmev a pristúpil bližšie. Postavil sa za mňa a opatrne sa ma dotkol na pleciach. Potom sa sklonil k môjmu obnaženému krku a zľabka ma naň pobožkal.

Vnímal som, ako sa mi telom rozlievala pálava, ako ma zaplavoval príval štekľivého chvenia, a privádzal ma tým do šialenstva. Chcela som ho. Hneď tu a teraz. Túžila som po ňom tak živelné, až som borela.

Pravou rukou pobladil pevnú líniu korzetu, ktorý mi zvýrazňoval poprsie, a palcom ho odkopíroval z pravej strany na ľavú, pričom ma poštekľil na uväznených prsiach. Pociťala som, ako ma na krku jemne pobryžkal a z mojich pier sa vydral ston. Nikdy predtým ma takéto bryžkanie nevzrušovalo, no práve dnes, teraz som pri tomto geste zabúdala na cudnosť.

Zaklonila som hlavu, aby mal lepší prístup a on sa jemne prisal. V zrušene som zastonala a môj korzet povolil. Cítila som, ako ho vzadu rozviazal a ja som sa zhlboka nadýchla. Šaty zo mňa spadli, akoby ich nič nedržalo. Zostala som tam stát iba v živótku a spodničke. Postavil sa pred mňa a rozťúžene si ma poobzeral.

„Ešte vždy chceš byť moja?“ spýtal sa a prezrel si moje oslobodené poprsie, skrývajúce sa pod bielym živótkom.

Nesúhlasne som pokrútila hlavou. „Musím byť tvoja, Dereke,“ pripomenula som mu našu dohodu a on prižmúril bledomodré oči.

„A nechceš?“

Zrazu pred mnou stál Bruce a ja som sa naňho usmiala.

„Chcem... veľmi ťa chcem,“ šepala som rozťúžene a on sa zachvel v túžbe.

Zodvihol ma do náručia a posadil na komodu za mnou. Postavil sa medzi moje nohy, chytil ma za boky a ja som pocítila, ako do mňa prvý raz vnikol. Zastonala som a zaryla mu nechty do ramien. Bol veľký a silný.

Prehla som sa v túžbe dostať viac a on sa pobol. Obopla som ho nohami aj rukami a Bruce ma chytil za vlasy a zaklonil mi hlavu. Sklonil sa k môjmu krku a vo chvíli, keď do mňa ešte raz vnikol, sa mi zabryzol do krku a ja som sa od surovej túžby zachvela.

Opäť som zastonala, pretože ma to neuveriteľne vzrušilo. Chcela som viac, no on sa odtiahol a ja som na jeho perách zazrela krv.

„Praješ si, aby som prestal?“ opýtal sa ma rozťúženým hlasom. Asi si myslel, že mám strach, no ja som sa ho nebála.

„Ešte,“ požiadala som v triaške a on sa na mňa čarovne usmial.

Znova sa ma dotkol na krku, a keď som ucítila, ako ma ešte raz pobryzol, zachvela som sa od vzrušenia a zaborila mu nechty do silných ramien.

„Ešte,“ požiadala som plná horúčosti a on poslúchol.

Mala som pocit, že celkom vybuchnem, že sa zbláznim od rozkoše, ktorou ma zaliaval. Chcela som ho poprosiť, aby sa ma

dotýkal, aby sa ma takto zmocňoval už navždy, aby ma bryzkal po celom tele, pretože presne toto som potrebovala, presne toto ma privádzalo do šialenstva.

Odtiahol sa však skôr, ako by som stihla prehovoriť, a keď som sa mu pozrela do tváre, zadržala som pred sebou hnedého vlkolaka. Bol to Leonard a ceril na mňa ostré tesáky.

Okamžite sa ma zmohla úzkosť a všetko vzrušenie nahradila panika.

„Nie!“ vykričala som zdесene a zaprela sa doňho rukami. „Nie, prosím! Prosím, nie!“ kričala som, no skôr sa mi zdalo, že iba šepkám. Jazyk som mala zrazu akýsi opuchnutý.

Bránila som sa, no on sa aj napriek tomu dostal k môjmu kerku a... vtom sa ma dotkla čiasí studená ruka.

Strhla som sa, uvedomujúc si, že ležím na posteli a nado mnou sa skláňa ustarostený Bruce. „Zlý sen?“ opýtal sa ma s obavou a ja som zalapala po dychu.

Moja myseľ ožila bleskovou rýchlosťou a telo sa dalo do pohybu. Usadila som sa na okraj postele, zhrozená snom, ktorý v mojom tele spôsoboval chvenie, ešte aj keď som bdela, a zahanbene som sa pozrela do zeme.

Čo sa to so mnou, preboha, dialo? Čo to bol za šialený sen? Čo ak som kričala? Čo ak som dačo povedala? Pri tej predstave ma prepadli mdloby, ale aj panika. Cítila som sa tak previnilo, akoby som ho práve teraz skutočne podviedla. Akoby sa to naozaj stalo.

„Deje sa niečo?“ znepokojoval sa.

„Nie, bol to len... zlý sen,“ upokojila som ho a pozrela sa mu do tváre. Vyzeral lepšie. Ešte stále bol síce bledý a akýsi slabý, no vedel, kto som, a čo bolo najdôležitejšie, uzdravoval sa. To zahnilo všetky nezdravé myšlienky do

úzadia a vyčarilo mi na tvári spokojný úsmev. Vyzeral lepšie, no ja som aj napriek tomu chcela počuť jeho názor. „Ako sa cítiš?“ ustarostene som si ho prezrela a dotkla sa ho rukou na čele. Nepálil.

„Ako po otrave jedlom,“ priznal znechutene.

„Si hore dlho?“

Pokrútil hlavou. „Vstal som tesne pred tebou. Začul som, ako sa mrvíš pre zlý sen.“

„Som rada, že krv zabrala.“ Od toľkého šťastia mi bolo až do plaču.

Nakrátko sa pozrel kamsi k mojim kolenám a nadýchol sa. „Kto mi dal krv? Kto ju získal?“ zaujímal sa.

„Dala som ti ju ja. Leonard a jeho synovec Joshua sú mŕtvi. Už po nás nepôjdu.“ Zatiaľ. Kým ich vodca nerozhodne ináč. Kto ním vlastne bol? Telma mi to nestihla povedať, no mňa to aj tak zaujímal. Mala som sa ho obávať?

Šokovane sa na mňa pozrel a zamračil sa. „Ako sa ti ju podarilo získať?“

„Vlastne mi s tým pomohol Derek,“ prezradila som opatrne a Bruce sa znepokojene zamračil.

„Derek?“

„Poprosila som ho o pomoc a on prikývol. Iste, až na druhý raz. Najprv moju prosbu odmietol.“ Fakt, prečo tak urobil, som tu teraz riešiť neplánovala.

„Čo si mu za to sľúbila?“

Zarazene som sa naňho pozrela a zhrozila sa. „Prečo si myslíš, že som mu za to niečo sľúbila?“ Poznali ho skutočne veľmi dobre. Povedať pravdu som však nemohla. Nikdy.

„Lebo ho poznám,“ nadhodil. „Čo od teba chcel, srdiečko? Čo si mu sľúbila, že ti pomohol?“

„Nič. Teda niečo.“ Bála som sa, že ak to budem tvrdiť aj naďalej, začne sa v tom vítať. Nesmel vedieť, čo som sľúbila jeho bratovi, preto bola v tomto prípade lepšia malá lož. Nepochopil by, že som to spravila iba pre jeho dobro, že som sa kvôli nemu vlastne obetovala. Neodpustil by mi to. „Sľúbila som mu, že... že sa u teba a Sereny prihovorím. Že vás presvedčím, aby ste ho prijali.“ Klamala som mu priamo do očí a nenávidela som sa za to, no nemala som na výber.

„Aby sme ho prijali?“ tváril sa nedôverčivo. „Myslí si, že ho prijmem? On sem nepatrí. Nie je ako my a nikdy ani nebude,“ ukončil nemilosrdne.

„Nebuď k nemu taký krutý. Pomohol mi zachrániť ti život.“

„Od neho som pomoc nechcel. Volil som umrieť, než prijať jeho pomoc,“ zavrčal zlostne.

„Také veci nevrav, Bruce. Nevieš si ani len predstaviť, čo som prežívala, keď sa ti prit'ážilo. Mala som strach, že ťa stratím, že zas umrieš, no teraz už naozaj. Druhý raz by som tvoju stratu neprežila,“ plakala som.

„Prepáč, máš pravdu.“ Zotrel mi slzy a s citom povedal: „Som sebecký. Vlastne by som ti mal byť vďačný.“ Pohladil ma po líci a usmial sa. „Zachránila si mi život. Znova. Ďakujem ti, ty moja hrdinka.“ Pobožkal ma na čelo a vydýchol si.

„Mal by si si ešte ľahnúť. Aspoň dovedy, kým sa celkom neuzdravíš,“ pobádala som ho.

„Skôr by som potreboval krv,“ prehltoľ, „a to čo najskôr,“ dodal.

„Hneď ti ju prinesiem.“ Vstala som z postele, no vtom ma chytil za ruku a zastavil.

„Som dost' silný na to, aby som to urobil aj sám.“

„Možno by si ešte nemal vstávať. Veľmi rada ti ju donesiem,“ ponúkla som sa ochotne. Teraz potreboval veľa oddychu, aby sa mohol čo najrýchlejšie uzdraviť.

„Ak ti dovoľím, aby si ma obskakovala, istotne zleniviem. Okrem toho mám chuť na čerstvú krv, ak mi rozumieš.“

„Dobre. Prezlečiem sa a môžeme vyraziť.“ Podišla som ku komode, keď vstal a prikročil ku mne.

„Madyne, ja...“ S nehou sa na mňa pozrel a pokračoval: „Rád by som šiel sám.“

„Ešte nie si v poriadku.“

„Nerob zo mňa lazára,“ zavrčal zlostne cez zuby a nakrátko zavrel oči. „Zvládnem to.“

„Nechcem ti zle, len si myslím, že...“

„Došľaka, povedal som, že zostaneš doma!“ zavrčal a buchol rukou po skrinke, až som sa mykla.

Jeho zlostné správanie ma poriadne vydesilo, no nemienila som ho aj naďalej dráždiť. Asi nebol vo svojej koži a ja som mu to nechcela ešte viac sťažovať.

„Fajn. Zostanem,“ šepľala som bez dychu a on sa upokojil.

Zložil ruku z komody a poobzeral sa po izbe. „Asi sa trochu zdržím, takže na mňa nemusíš čakať. Vrátim sa až večer.“

„Dobre,“ prikývla som doslova ako na ihlách.

Pobožkal ma na čelo a potichu sa vytratil.

Zostala som tam stáť doslova ako obarená. Cítila som sa, akoby mi dal facku. Mala som strach, že sa začalo meniť jeho správanie, a to ma desilo.

Chvíľu som počkala, sledujúc svojím darom, ako sa nenápadne vytráca z domu a potom som vybehla za Serenou. Bola v pivnici a robila Sethovi spoločnosť. Sedela v malej cele vedľa neho a komentovala jeho umelecké diela.

Ako sa dalo čakať, prvý ma zavetral Seth, ktorý mal teraz citlivejšie zmysly ako Serena, a zmätene sa na mňa pozrel. Jeho oči v sekunde sčerneli, no Serenu to ani zd'aleka nevyplašilo tak ako mňa. Zľahka ho pobúchala po kolene a venovala mu hrejivý úsmev. „To je v poriadku. O nič nejde.“ Pozrela sa späť na mňa a vstala. Vykročila ku mne, a keď vyšla z cely, zmeravela. „Stalo sa niečo?“

„Prečo si to myslíš?“

„Nezišla by si sem sama.“

Mala pravdu. Nikdy by som neprišla za ňou do pivnice bez sprievodu. Seth bol mladý upír a to, čo sme ja a Bruce videli v deň, keď sa ho rozhodol zmeniť, ma znepokojovalo, rovnako ako to, čo urobil Mirande.

„Tak čo sa stalo?“ posúrila ma a Seth sa oprel o mrežu cely. Von nevychádzal.

„Bruce sa už prebudil a šiel na lov.“

„Sám?“ zdesil sa Seth.

Pozrela som sa naňho a prikývla som. „Chcela som ísť s ním, no odmietol. Viac ma však znepokojuje to, že sa správal tak... čudne.“

„Definuj to slovo,“ požiadala Serena.

„Bol mrzutý.“

„Mrzutý alebo zlostný?“

„Vyskočil na mňa ako nepričtetný. Slovne, samozrejme.“

„Nemali by sme ho ísť hľadať?“ opýtal sa Seth, ktorý bol o tejto situácii najskôr dokonale informovaný.

Potešilo ma, že bol ochotný podujat' sa na to aj osobne. Celé dni trávil v pivnici, aby sa mi vyhol, no kvôli Bruceovi bol pripravený vystrčiť hlavu z ulity. Bola som mu za to vďačná, no bolo by vôbec správne hľadať ho? Čo ak by ho to ešte viac rozzúrilo, a tým sa mu zhoršil zdravotný stav?

„Nie,“ riekla Serena. „V žilách mu koluje krv vlkolaka, čo znamená, že má oveľa viac sily ako my všetci. Teraz je silnejší aj ako ty, Seth. To, čo sa stalo u vás v izbe, Madyne, je pravdepodobne prvý príznak,“ komentovala znepokojene.

„Je šanca, aby sa z toho dostal?“ položil Seth otázku, ktorá sa drala aj z môjho hrdla, no moje pery zostávali aj naďalej celkom ochrnuté.

Serena sa na mňa zmučene pozrela, potom uprela zrak na Seta a zmätene mykla plecami. „Netuším. Okrem Diakona nepoznám žiadneho upíra, ktorý by holdoval krvi vlkolakov, a pokiaľ mi je dobre známe, Diakon zostal po ich krvi bezcitným a samofúby bastarodom,“ precedila zlostne pomedzi zuby.

„Dobre, lenže on sa nimi živil celé stáročia. Bruce vypil sotva jeden deciliter. Myslí si, že to na ňom zanechá tiež takú stopu?“ zaujímal sa Seth.

„Netuším, no viem, kto by na to mohol poznať odpoveď,“ hlesla zadumane.

„Kto?“ nedalo mi neopýtať sa.

„Derek,“ riekla jednoznačne a ja som sa na ňu nechápavo pozrela.

„Čo ten môže o tom vedieť?“ zháčil sa Seth, pričom mi znova ukradol otázku priamo z jazyka.

Serena sa zhlboka nadýchla a zdvihla obočie. „To zistím,“ odhodlala sa a pozrela na svojho milovaného. „Si si istý, že chceš ešte vždy bývať tu?“ spýtala sa s nehou.

„Je to takto lepšie.“

Zhlboka sa nadýchla nosom a zaknísala sa na päťach. „Zdá sa, že si sem budem musieť doniesť vankúš, pretože sa z nocí bez teba načisto zbláznim.“ Podišla k nemu, zdvihla sa na špičky a zľahka ho pobožkala na pery.

„Mohli by sme skúsiť aj niečo viac, keďže už nemáš chuť pustiť mi žilou,“ pošepol slová, ktoré mali bez pochyb patriť iba jej a ja som s vedomím, že som tam navyše, pozerala do zeme.

Tuším, že teraz som sa červenala ešte aj za nich. Trochu ma hnevalo, že si takéto slová nenechal na chvíľu, keď budú celkom sami. Hádám zabudol na to, že som tam aj ja? Alebo ma chcel ubíjať myšlienkou na to, že ja som sa už ani nepamätala na milovanie sa s Bruceom?

Upútavala som sa na našu po roku prvú spoločnú noc, tešila som sa, že sa konečne budeme milovať, že to bude jedinečné, no ako sa zdalo, naša spoločná noc bola znova v nedohľadne.

OSUDOVÝ ZLOM

*„Večný život sa zdá ako dobrý nápad, pokiaľ si
neuvedomíte, že ho strávite osamote.“*

E. D. B.

4. Zlomená

V kozube ticho praskotal oheň. Vzduchom sa niesla vôňa škorice a jablka, no cítila som aj čosi sladkasté – viac sladkastých vôní. Boli lákavé, myslím, že som cítila krv. Teplú ľudskú krv. Do uší sa mi dostal ostrý cengotavý zvuk a potom zat'ukanie porcelánu.

Ktosi šepol: „Tichšie“ a potom som začula, ako niekto srkol.

Všetko bolo akési ostré a priveľmi výrazné. V ušiach mi hučalo a celé telo ma nepríjemne bolelo. Nedokázala som však pohnúť ani obrvou. Zacítila som, ako čosi zaškrabkalo. Akoby myš obhrýzala dačo drobivé, potom ktosi poklopkal nechtami po dreve. Cítila som sa slabo, unavene, no aj napriek tomu som chcela otvoriť oči a pozrieť sa na osoby, ktoré pri mne sedeli.

Koľko ich asi bolo? Jedna či dve? Alebo viac?

„Nemala by sa už prebrať?“ strachovala sa žena. Myslím, že som počula Raisy. Hej, myslím, že to bola ona. Ten hlas mi bol menej známy. Serenin a Mirandin hlas by som rozoznala okamžite.

„Preberie sa vôbec?“ ozvala sa ďalšia osoba. Toto bola rozhodne Miranda.

Bola tu aj Serena?

„Dúfam,“ šepol akýsi hrubší hlas.

Takže boli tri?

„Ako zistíme, či žije, keď už nepočujeme jej srdce?“ zaznel jemný Raisin hlások a ja som zmrzla.

Už nepočujú? Ako to myslia? Prečo nepočujú moje srdce?

Panebože! Ani ja ho nepočujem. Som hádam mŕtva?

Prečo mi nebúši srdce? Čo sa to so mnou stalo? Umrela som? Ak som aj zomrela, ako to, že som sa nemohla dostať z vlastného tela? Prečo som sa nemohla ani pohnúť? Kde som bola? Ak by som mohla, určite by som kričala, pretože práve to sa mi teraz žiadalo.

„Čo ak by som sa nad ňu sklonila a zistila, či dýcha?“ navrhla Miranda.

„Radšej nie,“ šepol hrubší hlas. Patril mužovi. Tuším, že Derekovi.

Panebože, dýcham vôbec? Áno, čo znamená, že žijem, no prečo nepočujem vlastné srdce? Bože, prosím, čo sa deje? Čo sa mi stalo?

„Ona plače,“ šepla Raisy a ktosi sa vedľa mňa usadil.

Ja plačem? Nič necítim. Prečo nič necítim? Prečo si necítim ani vlastné telo, prečo je prítomná iba lámavá bolesť?

„Takže sa to podarilo,“ šepla Miranda a rozplakala sa.

Podarilo? Čo sa nemuselo podariť? Doparoma, kde som? A kto ma hladí po hlave?

„Madyne,“ oslovil ma Derek. Počula som ho zreteľne. „Madyne, počuješ ma? Ak ma počuješ, urob niečo.“

Ako mám dačo urobiť, keď neviem nájsť vlastné telo? Ochrnula som? Bruce mi ublížil až tak veľmi, že som ostala paralyzovaná? Len to nie, panebože, prijmem všetko okrem ochrnutia.

„Dýcha?“ spýtala sa Raisy šeptom.

„Nepočujem.“

Ako to, že nepočuješ? Veď ja sa počujem.

„Skloň sa k jej perám,“ požiadala Miranda.

„Nechceš, aby jej dal rovno aj umelé dýchanie?“ ironicky poznamenala pobúrená Raisy.

„Ty žiarliš?“ zasmiala sa Miranda ticho.

„Držte obe ústa, nič kvôli vám nepočujem!“ osopil sa na nich Derek šeptom.

„Čo ak to nevyšlo? Čo ak sa dívame na mŕtvolu?“

„To nehovor ani zo žartu. Párkrát sa to totiž nepodarilo,“ poznamenala Miranda.

„O čom hovoríš?“ položil Derek otázku svojej sestre.

Vlastne aj mňa zaujímalo, o čom Miranda rozprávala. Čo párkrát nevyšlo?

„Viem, že sa ju neraz pokúšali zmeniť, no neúspešne. Madyne zostala vždy poloupirom.“

„Prečo si mi to nepovedala už skôr?“ zhrozil sa Derek a pohladil ma po čele.

Počkaj, počkaj, Miranda. O čo tu, doparoma, ide?

„Nevedela som, že sa niečo také stane.“

Haló, prosím, nie je tu niekto, kto vie čítať myšlienky?

„Nevedela som, že existujú ľudia, ktorí sú proti premene imúnni,“ žasla Raisy.

„Neexistujú,“ zaoponoval Derek.

„Madyne sa nezmenila a nebolo to iba raz,“ trvala Miranda na svojom.

„Určite žije. Muselo sa mi to podariť, pretože jej rana sa zahojila a pred chvíľou plakala,“ habkal Derek.

Čože? Oni sa ma pokúsili zmeniť? Bože, nie! To hádam... Božemôj, povedzte, že je to žart. Prosím, nech je to iba sen. Mala som chuť kričať, kopat' a vyzúriť sa, no nedokázala som sa ani pohnúť.

Takže preto nepočujem svoje srdce? Preto sa cítim tak intenzívne ako ešte nikdy predtým? Pretože ma zmenil? On ma zmenil? Prečo? Akým právom?

„Znova plače,“ šepľala Raisy.

„Žije. Derek, cítim, že sa to podarilo,“ zjojkla Miranda hlasnejšie a ktosi mnou jemne potriasol.

„Madyne. Počujes ma? Asi áno,“ prihovárал sa mi Derek.

Počujem, no nemôžem sa pohnúť. Prečo?

„Neboj sa, budeš v poriadku,“ šepala Miranda s plačom a myslím, že na ramene som pocítila práve jej dotyk. „Nemala by byť ako z ľadu?“ spozornela. „Ona hreje.“

„Naozaj?“ dotkla sa ma aj Raisy.

Ak na mňa ešte niekto položí ruku, budem zabíjať! Dotýkajú sa ma ako suveníru. To ma vytáčalo.

„Pohla viečkami,“ potešil sa Derek.

Pohla som viečkami? Naozaj som nimi pohla?

„A znova,“ zapišťala Miranda.

Veď nič nerobím, či áno?

„Takže žije,“ zhodnotila Raisy pokojne.

„Vedela som, že sa ti ju podarí zachrániť,“ povedala Miranda natešene.

Teraz som už aj sama cítila, že mám viečka. Dokonca sa našiel aj môj jazyk. Zrazu som cítila už aj nohy, vnímala som svoje ruky. Ešte očí! Snažila som sa ich v tej tme nájsť, no bolo to ťažké. Nedokázala som sa na ne sústrediť. V kozube zapraskalo a ktosi si znova usrkol čaj. Zrazu tu bol akýsi hluk. Vonku fúkalo, kdesi ďalej trieskal riad a na chodbe som počula akési kroky.

„Ako je na tom?“ spýtal sa ďalší muž a ja som sa zdesila.

Bradford! Čo tu robíš? Kedy prišiel a ako dlho som sa menila? Skutočne som sa zmenila? Moje srdce nebúšilo, takže asi hej. Vedel o tom už aj Diakon? Najskôr ešte nie, pretože potom by dal zabiť Dereka, keďže ma zmenil.

„Žije, no ešte vždy sa neprebudila,“ okomentovala Raisy unudene.

„Skúšali ste aj krv?“ zaujímal sa.

„Nereagovala,“ vzdychol Derek.

„Ani sa nedejím. Dávali ste jej zvieraciú,“ zhrozil sa a hodil na stolík nejaké vrečko.

„Nežije tak ako my,“ pripomenul Derek.

„Predtým tak nežila. Skús jej ju vliat' do úst. Možno zmenila názor.“

„Nezmenila,“ zahundrala som a to, že som skutočne hovorila, ma totálne ohúrilo. A nie iba mňa.

Ktorési z dievčat zhíklo a ja som začula, ako ku mne prikročili. Priznám sa, že som mala strach otvoriť oči, bála som sa, že ak uvidím niekoho ľudského, upír vo mne sa naňho vrhne, no aj napriek tomu som zatajila dych, ktorý oni nepočuli, a pomaly som otvorila oči. Lenže svetlo, ktoré bolo v izbe, mi doslova popálilo oči a ktosi nado mnou zhíkol.

„To svetlo!“ zavrčal hneď aj Derek.

Začula som zopár dupotavých krokov, prirýchlych na človeka, a potom sa mojím očiam uľavilo.

„Už môžeš,“ povzbudil ma Derek a ja som sa osmelila.

Pomaly som otvorila oči, tentoraz bez rezavej bolesti, a keď som nad sebou zazrela štyri zvedavé hlavy, zneistela som. Práve v tejto chvíli sa malo moje srdce divoko rozbušiť, no v mojej hrudi zostávalo ako na cintoríne. Žiadne divoké bubnovanie... Aspoňže môj dych bol taký príkry, ako to v danej situácii malo byť. Bola som vystrašená. Pozerali sa na mňa ako na svoj vedecký experiment a ja som mala strach sa čo i len pohnúť.

Cítila som dve celkom rozdielne a pritom podobne lákavé vône. Jedna patrila mojej sestre Mirande a druhá zase Raisy. Počula som tlkoty ich napätých srdc tak jasne, akoby som mala uši položené na ich hrudiach. Začula som, ako im žblnkoce krv v žilách, a to ma vydesilo. Všetko bolo zrazu celkom nové a pritom mi to nebolo cudzie. Prečo som to všetko cítila tak intenzívne? Znepokojovalo ma to,

pretože môj čuch, sluch, zrak... všetko bolo zrazu jasnejšie. Akoby som sa prebudila v celkom inom tele. V tele, ktoré som nepoznala a ktoré ma svojou cudzotou desilo.

„Má modré oči,“ zhodnotila Raisy so zrakom upretým na mňa a ja som sa zdesila ešte viac.

Skutočne boli moje dúhovky modré? Naozaj som sa zmenila? Prečo som necítila žiadnu bolesť? A prečo sa to, preboha, podarilo práve teraz? Prečo práve v tomto nečase?

Bradford sa na mňa zaujato pozrel a usmial sa. „Urobil si dobrú prácu, Derek.“

Menovaný sa naňho zarazene pozrel, no len čo sa ich pohľady stretli, zhrozene pokrútil hlavou.

„Čo?“ zarazil sa nechápavo Bradford.

„Nemali by sme my ľudia teraz zdrhnúť?“ opýtala sa Miranda a zadívala sa pritom na Dereka.

Znova sa pozrel na mňa a zhlboka sa nadýchol. „Ako sa cítiš?“ opýtal sa ustarostene.

Prehltla som a nadýchla sa. „Čudne.“

„Takže budeš v poriadku,“ zhodnotil a spod jemných pier ukázal biele zuby.

„Tak čo? Skočíme do mesta na prvý lov? Ukážem ti, kde chodia najšťavnatejší chlapi, ale aj ženy, ak by si mala chuť na divokú zmenu,“ nadhodil Bradford a spokojne zdvihol obočie.

„Možno v tret'om živote,“ hlesla trpko Miranda.

Usadila som sa na posteli a poobzerala sa po izbe. Všetko bolo zrazu iné. Farby boli jasnejšie, môj sluch akýsi citlivejší, cítila som sa ináč. Najdesivejšie však bolo to, že som nepočula tlkot vo svojej hrudi. Bola som mŕtva. Navždy. Rukou som si prešla po krku, na ktorom nebolo už ani náznak toho, čo sa stalo, a keby mi teraz búšilo srdce, zabúchalo by od smútku. „Kde je Bruce?“

„Nik nevie,“ riekol Bradford. „Dean a chalani ho šli hľadať, no predpokladáme, že odišiel z mesta.“

„Vy?“ zmätene som sa naňho pozrela. „Ty a kto ešte?“

„Ja, Serena, Seth, ale aj Derek. Jednoducho všetci.“

„Ja v to dúfam,“ prihlásila sa Miranda. „Prepáč, Madyne, ale on ťa... zabil,“ šepala so zdesením.

„Nezabil, som predsa tu.“

„Už si tu,“ zdôraznila Raisy.

Zmätene som sa na ňu pozrela a potom prehovoril Derek.

„Pravdou je, že keď som ťa našiel, bola si už mŕtva. Bruce ušiel, keď si uvedomil, že ťa zabil.“

Pri jeho slovách ma zaboľelo kdesi v hrudi. „Bola som mŕtva?“ Nemohla som tomu uveriť. Zabil ma? Mala som pocit, že sa načisto zosypem. Bolest', ktorú som cítila, bola viac než len mučivá. Vysvetľovalo by to však, prečo som svoju premenu necítila. Bola som mŕtva a ten fakt ma celkom odstavil. Po líci sa mi skotúpala slza a pery sa mi rozochveli v silnej triaške.

„Asi dve minúty,“ povedal Derek. „Tvoja krv bola ešte stále teplá, takže som ti vrazil nôž do srdca, podrezal si žily a nalial ti svoju krv priamo do srdca.“

Rukou aj pohľadom som sa dotkla svojej hrude, no nebolo na nej nič. Dokonca som bola už aj prezlečená, čo ma v tejto chvíli trápilo asi najmenej. Najskôr ma prezliekla Serena, Miranda alebo Raisy. O to teraz nešlo. To, že mi Bruce vzal život, ukradlo všetky moje myšlienky a vrylo mi do mŕtveho srdca nezahojiteľnú ranu. „On ma zabil,“ zamumlala som zhrozene a dole tvárou sa mi skotúpala ďalšia slza.

„No žiješ,“ šepala Miranda jemne a čupla si predo mňa. „Derek ti zachránil život.“ Pohládila ma po kolene

a s nehou sa mi pozrela do očí. „Žiješ, a to je najdôležitejšie, Madyne.“

Zabil ma! Bzučalo mi to v hlave ako v horore. Bruce, ty si ma bezcitne zabil. Prečo? Prečo si mi to spravil? Prečo práve ty? Bola to tá najhoršia rana, akú mi život mohol ušetriť. Zabil ma jediný muž, ktorého som milovala, ktorému som verila, a to ma celkom zlomilo.

Ktosi mi podal vreckovku, no ja som nemala silu pohnúť rukou a vziať si ju. Miranda vstala zo zeme, zľahka ma pohladila po ramene a spolu s Raisy odišli. Podľa vône som ucítila, že sa pobral preč aj muž voňajúci po jazmíne a jediný, kto zostal, bol Bradford so svojou škoricovou vôňou.

Usadil sa vedľa mňa a oprel sa laktami o kolená.

„Verila som mu. Dúfala som, že prestane. Mala som strach, že umriem. Tak veľmi som sa ho bála.“

„Mrzí ma to,“ vyjachtal pridusene a vzdychol si.

„Diakon o tom už vie?“ spýtala som sa ho.

„Musel som mu o tom povedať. Toto by sme neutajili.“

Pre slzy som ani nevidela a pre triašku na perách sa mi hovorilo veľmi ťažko. „Čo s ním teraz bude?“

„Neviem, Madyne,“ povzdychol zúfalo. „Asi... asi ho dá popraviť, no tentoraz sa uistí, že ho tvoja krv už nezachráni,“ šepol s bolesťou a ja som zazrela, ako sa mu zachveli pery. Neplakal však.

Slzy som ronila iba ja a zrazu som netušila, či plačom preto, čo mi urobil, alebo preto, lebo si podpísal vlastný rozsudok smrti. Nech to bolo, ako chcelo, už nikdy viac som nesmela dopustiť, aby sa to zopakovalo. Pre to, čo mi urobil, moja duša umrela a pri predstave, že nabudúce môže ublížiť niekomu inému, napríklad aj Mirande, sa mi stavali vlasy dupkom. Nie, niečo také sa nesmelo stať

a jediná možnosť, ako ochrániť tých, ktorých milujem, je držať sa od neho čo najďalej.

Bruce už nebol tým mužom, ktorého som milovala, a hoci mi pukalo srdce, vedela som, že včerajšia noc bola našou poslednou. Muselo to tak byť. Milovala som ho celou svojou dušou, no takto to bolo správne a vlastne aj nevyhnutné.

„Mrzí ma to, Bradford. Je mi ľúto, že sa to stalo.“

„Nie je to tvoja vina.“

„Nebyť mňa, nič z toho by sa neudialo. Nemôžem uveriť tomu, že to urobil. On ma zabil. Bezcitne a definitívne.“ Zdvíhal sa mi pri tom žalúdok.

„Rád by som povedal, že nechcel, no...“ vzdal sa napokon všetkých slov.

„Kedy sem príde Diakon?“ Predpokladala som, že sa objaví, keďže už vedel o všetkom. Príde a predostrie nám zákon.

„Je na ceste. Bude tu dnes večer.“

„Vie o tom, že som mu s tou neplodnosťou klamala?“ Pri tej otázke mi zovrelo celé vnútro. Ani neviem, či som chcela poznať odpoveď. Možno len tú dobrú.

„Nie, no teraz je to už aj tak jedno. Tvoj potomok ho už nezachráni a ja mu preto zostanem slúžiť do jeho posledných dní.“

„Mrzí ma to.“

Usmial sa a pohladil ma po chrbte. „Prežijem to,“ zamumlal ticho, no ruku nechal ležať na mojich pleciach.

„Čo bude s Derekom?“

„Čo by s ním malo byť?“ nechápal.

„Zmenil ma. Diakon ma chcel predsa ako poloupíra, nie ako premenenú,“ pripomenula som.

„Áno, no od chvíle, keď si mu povedala, že nemôžeš mať deti, vymýšľal iný spôsob, ako sa zachrániť. To, že si

teraz premenená, na veci nič nemení. Po Derekovi nepôjde, pretože ti zachránil život. Vlastne je mu za to vďačný.“ Zložil ruku z môjho pleca a pohol sa. „Nechám ťa. Asi chceš byť chvíľu sama.“ Vstal z postele, na ktorej sme sedeli, a mlčky prešiel k dverám. „Možno by si mala znova pouvažovať nad tým, čo by bolo teraz správne.“

„Čo by bolo podľa teba správne?“ spýtala som sa napäto.

Pozrel sa mi priamo do očí a pohol perami. „Zabudnúť.“

Vedela som, že mi odpovie presne toto, no aj napriek tomu som tajne verila, že jeho odpoveď bude celkom iná. Že mi napríklad povie, aby som zaňho bojovala a aby som sa nevzdávala.

Už asi hodinu som stála pred zrkadlom v kúpeľni a zízala na seba. Rukami som sa opierala o umývadlo a pohľad upierala do vlastných azúrovomodrých očí. Z celej situácie som bola zmätená a zároveň vystrašená. Počas premeny som necítila žiadnu bolesť, nič, čo by nasvedčovalo faktu, že som sa skutočne aj zmenila, no aj napriek tomu som sa cítila ináč. Môj zrak, sluch, cit, ba aj moja pokožka bola iná – pevnejšia. Stala sa zo mňa premenená a zrazu som nevedela, či to chcem.

Kedysi som po tom priam bažila. Chcela som byť *týmto*, no len kvôli nemu – kvôli mužovi, pre ktorého som bola ochotná aj umrieť. No teraz... Teraz som si bola istá už len tým, že som premenená.

Derek ma dokázal zmeniť, a hoci som nemala chuť na oslavu, svojím spôsobom som mu bola vďačná. Nebyť jeho, zomrela by som. Vlastne som bola mŕtva a teraz

nemyslím to, že mi už nebúšilo srdce. Včera večer som skutočne umrela, i keď... všetko to bolo zvláštne. Vždy som si predstavovala smrť ako miesto, kde je nikdy sa nekončiaci deň, nikdy nezachádzajúce slnko a ulica s rodinnými domami je vždy preplnená spokojnými ľuďmi v svetlých odevoch. Ja som však nič z toho nevidela. Žiadne slnkom zaliate okolie, nijakí ľudia, nič, iba temno, ticho a samota.

Bola som rada, že žijem, no čo s takýmto životom? Hoci ma slnko ani teraz nespáli, budem sa pred ním musieť už navždy schovávať, pretože budem žiarit'. Ako budem chodiť do školy a čo moje modré oči? Na malý moment som ich silno zavrela a zahnela pochmúrne myšlienky. Teraz som nechcela myslieť na nič z toho, čo sa stalo za posledné dni.

Opláchla som si tvár, aby som sa trochu osviežila, a zhlboka sa nadýchla. „Vzchop sa, Madyne. Tvoj život plynie ďalej,“ povzbudzovala som sa v duchu. Znova som sa na seba zadívala a nadýchla sa. „Ty to zvládneš. Dokážeš to aj bez neho. Dokážeš to. Musíš to dokázať,“ posmeľovala som sa hlbokými nádychmi a výdychmi. „Ešte sa musíš poďakovať Derekovi za to, že ti zachránil život.“ Musím sa vzchopiť a navštíviť ho. Ukázať mu svoju vďaku. Áno, musím a chcem!

Ešte chvíľu som si hlbokými nádychmi dodávala odvalu, no nakoniec som si utrela vlhkú tvár, vystrela plecia a vyšla z kúpeľne. Pohľad mi v sekunde spočinul na komode, pri ktorej sa to všetko stalo a oči mi zvlhli. Musím sa presťahovať. Najprv len z tejto izby, a ak to nebude stačiť, aj z domu. Už tu síce nebola ani stopa po tom, čo sa udialo, no nechcela som tu zostať, pretože zakaždým, keď som sa pozrela na dvere, uvidela som tú skrinku a celá

udalosť preblysla pred mojimi očami, akoby práve prebiehala.

Predstavila som si radšej Dereka. Chcela som sa pomocou daru pozrieť, kde je, no akoby naschvál som nevidela nič. Očividne bolo príčinou to, čo sa stalo. Nevedela som sa dostatočne sústrediť.

Vyšla som na chodbu a zamierila na jej koniec, kde sa nachádzala Derekova veľká dozelená ladená izba. Pred dverami som zastala a poobzerala sa ako nejaký zlodej. Až mi to prišlo smiešne. Prečo som nechcela, aby ma niekto videl klopať na dvere jeho izby? Bolo predsa celkom normálne, že som sa mu šla poďakovať. Vlastne to bola moja malá povinnosť. Prečo som teda cítila, ako mi v hrudi narastá napätie a krehnú končeky prstov? Dych sa mi plašil, akoby som šla spáchať niečo nečestné, nejakú zradu ako zlodej a pritom šlo iba o obyčajné poďakovanie sa. Vyjadrenie bez dotyku.

Trochu som sa upravila a vystrela ruku k zavretým dverám. Zaklopala som na ne a ony sa ticho pootvorili. Cez štrbinu nebolo však nič vidieť, nik sa mi ani neozýval, preto som zabúchala ešte raz, no tentoraz hlasnejšie.

Možno ma nepočul, pomyslela som si. Ani tentoraz sa mi však nik neozýval, takže som sa prestrčila úzkou štrbinou a vkročila do izby. Bola prázdna, no vznášala sa v nej vôňa šampónu alebo telového mydla.

Žeby sa kúpal? Dvere na kúpeľni boli zavreté, no vodu som nepočula. Možno tu vôbec nebol. Znova som si ho so zavretými očami skúsila predstaviť. V hlave som ho videla celkom jasne... jeho zmyselné modré oči, jemne krojené pery, krátke vlasy, mocná postava.

Nič. Nedokázala som do hlavy priviesť nijakú vidinu, preto mi nezostávalo nič iné, len sa ozvať. „Derek, si tu?“ Potrebovala som s ním hovoriť, poďakovať sa mu za

to, že mi zachránil život. „Derek.“ Nik mi neodpovedal. Čo ak tu skutočne nebol? Čo ak niekam odišiel? Nebola tu ani Raisy. Možno odišli spoločne.

Porozhliadla som sa po izbe, a keď som očami spočinula na posteli plnej desivých zbraní, zovrelo mi žalúdok. Určite by sa mi srdce divoko rozbúšilo aj teraz, pretože zbrane ma vždy desili. Zbrane a pušky rôznej veľkosti a kalibru boli porozkladané dokonca aj po zemi, na nočných stolíkoch, v kresle... Mal tu hotový arzenál zbraní a mne pri pohľade na ne naskakovala husia koža. Načo potreboval toľko zbraní? Čo bol, preboha, zač? Nejaký nájomný vrah? Potreboval mať upír takéto zbrane? Nebol on sám svojím spôsobom zbraňou?

Dych mi ukradol však až hliníkovo-karbónový luk, ktorý mal položený v stojane na komode stojacej v rohu izby. Bol doslova nadčasový, a hoci z neho sršal rešpekt, nedokázala som sa odhovorit' od nutkania dotknúť sa ho.

Bez dychu som prikročila bližšie a končekmi prstov prešla po línii čierneho luku. Dotkla som sa aj čiernych šípov, ktoré ležali vedľa neho a ktorých ostré strieborné hroty kradli dych. Najskôr to bola zbraň na lapanie vlkolakov. Strieborné špičky by nemali najmenší problém prevrtať sa cezo mňa ako cez tenkú oplátku. Načo mu to však všetko bolo? „Čo si, preboha, zač?“ spýtala som sa sama seba šeptom, keď som zrazu začula za chrbtom nečakanú otázku.

„Mám návštevu?“

Zľakla som sa ho tak veľmi, až som podskočila. Zdesene som sa otočila za hlasom, a keď som ho zazrela v celej svojej kráse, tak ako ho ten hore stvoril, sklonila som pohľad.

„Bože!“ sykla som pobúrene a obrátila sa mu chrbtom. „Nemáš čo na seba?“ Aj keď... si celkom dobre stavaný. Teda si... veľmi dobre stavaný.

„Nemám vo zvyku kúpať sa oblečený,“ okomentoval spokojne. „Nevieš, kde mám nohavice?“

Zdesene som sa pozrela na stoličku pri komode, a keď som ich tam zazrela, načiahla som sa za nimi a podala mu ich. Neotáčala som sa však.

„Nemal by si tu pobehovať celkom nahý,“ podotkla som. Čo ak by sem niekto prišiel? Pokojne mohla vojsť aj Dolorez alebo Miranda. Nemal v sebe ani troška hanblivosti?

„Prečo? Nie som dobre stavaný?“ Zo slov, ktoré mu vyšli z úst, som pochopila, že sa usmieva.

„Nežiješ tu sám.“

„V tejto chvíli som tu mal byť sám,“ šepol mi za uchom.

Z jeho blízkosti mi naskočila na krku husia koža a v hrdle vyschlo. „Klopala som, no dvere boli otvorené, tak som vošla. Aj som na teba volala, no neozýval si sa,“ priznala som sa.

„Mal som slúchadlá.“ Prešiel popri mne iba v riflích, zavrel dvere a zaujato si ma prezrel. „Prečo si tu?“ spýtal sa prisne.

Nechcela som sa pozerat' na jeho svalnatú hrud', na tmavé chĺpky strácajúce sa za pásom nohavíc, no hľadieť mu do očí tiež nešlo. Najskôr som sa červenala aj za neho, pretože aj napriek tomu, že som sa mu snažila zízat' iba do tváre, som vnímala aj jeho svalnaté krivky a jemný pásik tmavých chĺpkov. „Pri... prišla som sa ti poďakovať za to, že... že si mi zachránil život.“ Bola som z jeho strohého oblečenia a prenikavého pohľadu totálne vypätá. Musela

som sklopit' pohľad, aby som očami neblúdila po jeho dokonalom tele a nepučala od rumenca.

„Prijíma sa.“ Obliekol si aj tričko, ktoré ležalo pod revolvermi na posteli, a potom sa začal prehrabávať v zbraniach, hľadajúc ešte niečo.

„Som tvoja dlžníčka.“ Teraz som sa už naňho mohla pozerať. Bol oblečený a moje zvedavé oči sa dali konečne skrotiť.

„To teda si.“ Prestal prekutrávať svoje zbrane a porozhliadol sa po izbe? „Nevidela si moje ponožky?“

Poobzerala som sa po izbe, a keď som jednu z nich zazrela na nočnom stolíku na opačnej strane postele, prešla som tam a vytiahla ju spod ťažkej brokovnice. Hodila som mu jednu ponožku a on si ju spokojne prezrel.

Zamával mi ňou a usmial sa. „Ak nájdeš aj druhú, sľubujem, že Raisy nepoviem, že si ma videla nahého.“

„Nevedela som, že ti na jej názore záleží.“ Jeho slová ma pobavili.

„Máš pravdu, nezáleží.“ Pozrel sa pod posteľ. „Mám ju.“

„Prečo máš oblečenie po celej izbe?“ zhrozila som sa. Vedela som, že chlapi sú dost' neporiadni, no toto bolo až tragické.

„Po celej nie, len okolo postele.“ Usadil sa na jej okraj a začal si obliekať čierne ponožky. „Raisy je pomerne divoká.“

„Hh. Zvláštne. To isté povedala ona o tebe.“

Pozrel sa na mňa a zdvihol obočie. „Hm, nenapadlo by mi, že ma bude pred tebou chváliť,“ potešil sa.

„Skôr zúfala nad tým, že nie si k nej pri milovaní nežný,“ nadhodila som a on vstal z postele a zapol si nohavice.

„To povedala?“

„Hádám klamala?“

Pohol sa. „Čo myslíš?“ zastal tesne predou mnou.

„Nevyzeráš na osobu, ktorá vie byť nežná.“ Jemne som cúvla.

„Raisy je iba moja milenka. Nebudem ju pri sexe škrabkať po chrbte a oblizovať jej uši. Čo? Bojíš sa, že ti počas víkendu ublížim?“ Podišiel ku komode, vytiahol z nej čiernu tašku a začal do nej ukladať zbrane.

„Včera v kúpeľni si mi nepripadal dvakrát nežne, takže áno, bojím sa ťa.“ Keď som si na to spomenula, zaboľelo ma v krku.

„Tak fajn.“ Zastal a otočil sa tvárou ku mne. „Sľubujem, že budem nežný. Stačí?“ Zagúľal očami a znova začal upratovať svoje strašidelné hračky.

„Niekam ideš?“ spýtala som sa zaujato.

„Nie.“

„Tak prečo máš zbrane všade po izbe?“

„Nabíjal som ich.“

„Všetky?“ žasla som.

„Chcem byť pripravený, ak by sa tu ukázal môj brat. Alebo si ešte stále myslíš, že mu nesmiem ublížiť?“

„Už nie.“

Len čo zazrel, že ma jeho slová zranili, zvesil napäté plecia a vzdychol si. „Pozri, viem, že ho miluješ, no po tom, čo ti urobil... Už to nie je on.“

„Viem.“ Pri tých slovách mi pukalo srdce, no vedela som, že mal pravdu. Bruce už nebol tým mužom, za ktorého som sa chcela vydať.

„Ak sa tu ukáže, nebudem brat' ohľady. Je mimo a je dosť možné, že pôjde po niekom inom. Nabudúce to môže byť pokojne aj tvoja malá sestra.“

„Miranda?“ zdesila som sa.

„Máš ešte niečo na srdiečku?“

Prikývla som. „Jednu prosbu.“

„Akú?“

Cítila som, ako mi stúpa do tváre rumenec. „O tom víkende nesmieš povedať nikomu.“

„Dal som ti slovo.“

„Áno, viem, len chcem mať istotou, že ti môžem veriť.“

Spozornel. „V tomto mi môžeš veriť.“

„A mám ešte...“

„Som samé ucho.“

„Keď budeš so mnou...“ Červenali sa mi ešte aj chĺpky v nose. „Neublížuj mi pri tom.“

Nechápavo prižmúril oči. „Prečo by som mal? Raisy ti povedala, že jej pri tom nejako ubližujem?“ zhrzil sa.

„Piješ predsa jej krv,“ podotkla som a on s pochopením prikývol. „Ešte včera ráno by som s tým súhlasila, no dnes... Bude pre mňa ťažké vyspať sa s tebou, no počas toho víkendu urobím všetko, čo budeš chcieť. Ak sa to však bude týkať bolesti, ak budeš chcieť počas toho moju krv, tak to nie, ja...“ Ešte stále som sa z toho, čo sa mi stalo, nevedela spamätať. Tá strašná bolesť, ktorú mi spôsobil Bruce... Musela som si rukou zakryť hrud', aby som sa nezosypala.

„Zlatičko, neurobím nič, čo sa ti bude priečiť. Nebudem ťa do ničoho nútiť. Strávime spolu jeden víkend, a tým to hasne.“

„Môžem sa ťa niečo opýtať?“

Prikývol.

„Prečo si chcel odo mňa práve toto? Prečo si nechcel iba moju krv alebo peniaze? Prečo práve sex? Alebo to žiadaš od všetkých žien?“ Nedalo mi neopýtať sa. Bol neuveriteľne sexi, priznám sa, že sa mi páčil. So ženami problém s istotou nemal, tak prečo si to od nich vynucoval?

Mykol plecom. „Si prvá žena, od ktorej som to žiadal.“
„Druhú. Zabudol si na Raisy.“

„Ju som neprosil o to, aby so mnou spávala.“ Bol prekvapený. „Chcel som od nej iba krv. Mala mi slúžiť ako napájadlo a ja som ju mal za to zmeniť. To ona sa okolo mňa začala obtierat' ako lačná. Nedala pokoj, kým nedostala, čo chcela.“

„Ona mi povedala niečo iné.“

„A ty jej veríš?“

„Bojím sa veriť tebe,“ šepľala som a on zvažnel. „Už neverím ani vlastnému tieňu.“ Bolo to smutné, no bolo to tak. Komu som mohla vlastne dôverovať? V tejto chvíli som neverila už ani svojmu novému ja. „Ublížila mi jediná osoba, ktorej som bezpodmienečne verila. Bruce ma zničil. Pravdepodobne už nikdy nebudem schopná niekomu veriť.“ Na líci ma poštekľila jemná slza, no zotrela som si ju skôr, ako stihla stiecť až k brade. „Fajn. Urobila som, čo som chcela, takže pôjdem.“ Pretrela som si mokré mihalnice a pohla sa k dverám.

„Počkaj,“ požiadal.

Zaujato som sa k nemu otočila a sledovala jeho kroky. Viedli k nočnému stolíku. Otvoril vrchnú zásuvku a vytiahol z nej malý revolver. Presne ten, ktorý mi vložil do rúk v Oaklande.

Zavrel skrinku a podišiel ku mne. „Vezmi si ho,“ ponúkol a mne zovrelo hrud'.

„Nie, to...“

„Sama si celkom bezbranná,“ skočil mi do reči. „Keď odídem, budem pokojnejší, keď budem vedieť, že ho máš.“

„Veď s ním neviem ani narábať. Ešte niekomu ublížim.“

„Ak chceš, zajtra ti môžem dať niekoľko lekcí sebaobrany.“

„To by si mohol, no aj tak si ho od teba nevezmem.“

„Zlatičko, máš viac nepriateľov ako červených krviniek v tele. Potrebuješ zbraň oveľa viac ako soľ v chlebe.“

„To možno, no zbrane ma odjakživa desia. Nedokázala by som ju použiť. Nemohla som ju namieriť ani proti Leonardovi. Asi som priveľká dobráčka,“ usmiala som sa a zhlboka sa nadýchla. „No sebaobranu prijmem,“ súhlasila som. „Pri fontáne za zámkom?“

Prikývol a ja som opustila jeho izbu.

Ďakujem za prečítanie. Dúfam, že Vás moja kniha zaujala a Vy ma podporíte kúpou. ☺

S úctou
Emily D. Beňová